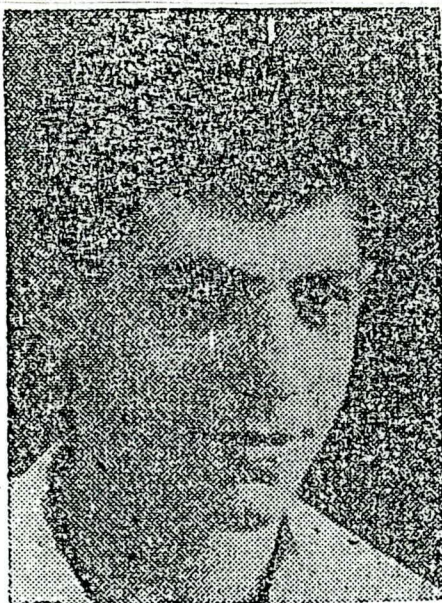

בֶּהֶן (רִיזֶנְבֶּאוֹב) שְׂמוּאֵל

בן מאיר ובתיה. נולד ב־9.2.1929 בעיר קורשני אשר בליטא. בשנת 1934, בהיותו בן חמש, עלה לארץ עם הוריו שהתישבו בהרצליה. בעודו נער נתינתם מאביו. גמר את בית-הספר העממי המקומי ואך השלים כיתה אחת של בית-הספר התיכוני, יצא, בהיותו בן 15, עם חברת נוער ארץ-ישראלי לקיבוץ גבעת-חיים. התמסר לערכי התנועה ושאיפותיה ונעשה מדריך ומחנך בחוג חברתו. בחקלאות ראה את יעודו

בעתיד. לאחר שנתיים הצטרף לפלמ"ח ונשלח לתל-יוסף. וכבעל נסיון של שנים היה למ"כ. דחה את הנפיונות לשחרורו משירות קרבי, בהיותו בן יחיד לאמו: "אין זכותי לחיים גדולה יותר מזו של חברי", אמר. הנער הגלהב, שמטבעו שנא משטר, היה ללוחם אמיץ ובעל משמעת.

השתתף בקרבות בעמק יזרעאל, במשמר-העמק, בגליל, מלכיה, נבי-סמואל, ולאחרונה — לטרון, שם מצא את מותו באותה הפעולה החשובה שביססה והבטיחה את כל כיבושי "מבצע דני". ב־18.7.1948 הותקפה פלוגתו על-ידי כוחות עדיפים של הלגיון הערבי שהסתייע בטנקים ועל כיתתו הוטל לחפות על נסיגתה המוצלחת של הפלוגה. בתפקידו זה עמד עד נפלו. הועבר להר-הרצל בירושלים ב־28.2.1950.